

Азъ виждахъ това. Искяхъ да заблѣжа на Драгомира--но знаяхъ, че съ това само ще го раздразня. Бихъ съобщилъ тебъ, Царю, но бѣше късно. Питахъ се какво да правя? Часътъ бѣше рѣшителенъ. Тѣмъ въ това врѣме пристигна вѣстията. Тя ни спасяваше. Прѣдъ нея никой не би се съпротивилъ. Считахъ я за благовѣстъ--и я съобщихъ.

Шим. Затова ли ти събщи вѣстията?

Влад. Провѣри и ти се увѣришъ, Царю, че само тя ни избави отъ погрома. Азъ намирамъ, че само единъ бързъ миръ може да ни спаси.

Шим. И тъй всѣки остава правъ прѣдъ себе си.

/ Дълго излчание /

Влад. Ако съмъ ненуженъ, то.....

Шим. / Погледва, като да каже нѣщо, ала голѣмия шумъ, що се чува отъ града го спира. Отива до прозореца и дълго слуша. Послѣ дръпва звънчето / .

Влиза Тихомиръ .

Шим. Какво става въ града?

Тих. Стражата заловила нѣколко богочини и ги откарвала въ затвора. Народа ги видѣлъ, събралъ се на улицата....

Шим. Но сега, сега какво се вика.....

Тих. Все схитѣ.....движатъ се, викатъ.....

Шим. Да дойде севастократора. / Къмъ Владислава / Иди си! Бѣди готови! ще имаме голѣмъ съвѣтъ.

/Владиславъ и Тихомиръ излизатъ/.

Шим. / Отива до прозореца, вира се като дъ съзрѣ тълпата и тръгва изъ залата неспокоенъ/ Какво се бият!

/ Дръпва звънчето /.

Влиза Тихомиръ.

Шим. Гдѣ е севастократора?

Тих. Той идѣше, Царю, но единъ стражаръ дойде, спрѣ го: нѣщо му разправяше.

Шим. / Отива пакъ до прозореца. /

/ Тихомиръ излиза /

XVII

Никодимъ влиза запъхтенъ.

Шим. Какъ е този вѣкъ, Никодиме?

Никод. Всички мѣрки за запазване реда сѣ взети, Царю. Пакъ почватъ богочинилитѣ, но нѣма да ги оставимъ. И войници и стражи--всички сѣ на кракъ.